

rømme, saa er det ogsaa en Skatteforhøjelse at vedtage en Fornyelse af de 3 første Skatteforslag. Det ene maa dog bedømmes ligesom det andet. Og hvad nu det omstridte fjerde Punkt angaar, skal jeg først gøre opmærksom paa, at fiskalt indtager Provenuet af denne Afgift jo en ganske særlig Stilling. Det var bestemt i Valuta-loven, at de indvundne Beløb saavel af direkte som af indirekte Skatter skulde anvendes til at tilbagebetale 40 Mill. Kr. til Nationalbanken, og hvis der blev noget tilovers, da til Styrkelse af den likvide Kassebeholdning. Det indvundne Beløb gaar altsaa ikke ind i Statens almindelige Indtægter paa samme Maade som andre Skatter og Afgifter. Jeg kan ikke tjene det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes) i at sige, hvor stor denne Indtægt nøjagtigt er i Øjeblikket, men over dette Beløb ligesom over det overskydende Beløb fra den direkte Skat kan der kun disponeres ved særlige Love, og jeg kan tilføje, at det er min Hensigt, saaledes som jeg ogsaa har udtalt det som Ordfører for mit Parti i Folketinget i sin Tid, at anvende det overskydende fra den direkte Beskatning og det overskydende, der fremkommer ved de indirekte Afgifters Forlængelse et Fjerdingaar, til Nedsættelse af Takster og Skatter. Om nogen ny Beskatning her kan der altsaa heller ikke af den Grund være Tale.

Det ærede Medlem sagde, at om end han erkendte, at Ministeriet maatte have en rimelig Tid til Udarbejdelse af saadanne Forslag, saa behøvede det i alt Fald ikke nogen Tid til at forholde sig ganske rolig og lade en Skat udløbe. Men jeg tror, jeg tilstrækkelig tydeligt har forklaret i min Forelæggelsestale, hvorfor vi ikke kan gaa denne ganske vist meget lette Vej. Vi mener, at der blandt disse Afgifter er nogle, som har en særlig Betydning for vort Skattesystem, som ogsaa kan have en særlig handelspolitisk Betydning, og med Hensyn til hvilke man maa overveje, hvorvidt de eller i hvert Tilfælde nogle af dem skal bibeholdes. En lignende Opfattelse blev jo ogsaa fremsat af det ærede Medlems Partifælle i Folketinget, Hr. Borgbjerg, idet han sagde, at han meget vel kunde tænke sig at lade noget af Vinskatteforhøjelsen blive staaende, naar han saa fik Kompensation ved Nedsættelse af andre indirekte Afgifter. Men derved indrømmede det ærede Medlem jo paa sit Partis Vegne, at der kunde være nogen Ræson i at bibeholde denne Afgift. Han krævede ganske vist en Kompensation

derfor, og det er noget, der altid kan overvejes; men han erkendte, at her er Tale om en Materie, hvor Bevarelsen kunde have sine Fordele. Uden at komme nærmere ind paa dette noget vanskelige Emne vil jeg dog sige, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) jo ganske sikkert selv vil indrømme mig, at det ikke gaar an for Vinafgiftens Vedkommende først at ophæve den og saa helt eller delvis at indføre den igen. Jeg tror ogsaa, det skattepolitiske set vilde være meget uheldigt at følge denne Vej. Vi har haft Bevægelser nok i vor indirekte Skattelovgivning, og at ophæve og saa bagefter helt eller delvis at indføre igen det er i hvert Fald en meget daarlig Praksis.

Hvad nu Spørgsmaalet om Skattenedsættelser angaar, staaer det ganske vist paa Regeringens Program, og det er ogsaa Regeringens Hensigt, saa snart der viser sig Mulighed for at gennemføre de betydelige Nedsættelser af Statsudgifterne, som vi tilstræber, da at fremkomme med Forslag om Nedsættelser saavel af Takster som af Skatter og Afgifter, men en anden Ting er, hvor disse Nedsættelser skal sætte ind, og jeg kan meget godt allerede nu udtale, at jeg mener ikke, det er med Vin, Silke og Pelsværk, vi skal begynde Skattenedsættelserne, og det skulde alligevel undre mig, om det højtærede Socialdemokrati vilde fastholde, at det var de Skatter, der var særlig Trang til Nedsættelse af. Det drejer sig ikke om meget betydelige Beløb, der regnedes vistnok, den Gang Valuta-loven blev vedtaget, med større Beløb. Jeg har faaet oplyst, hvad Skatten for de tre Artikler har indbragt fra 1. Oktober 1925 til 30. September 1926, det er det nærmeste, man kan komme; i denne Periode har den indbragt ca. 2¼ Mill. Kr. for Vinafgiftens Vedkommende og ca. 1 600 000 Kr. for Silke og Pelsværk, altsaa knapt 4 Mill. Kr., og det vil igen for et Fjerdingaar sige knapt 1 Mill. Kr.

De Bemærkninger, jeg her har gjort, er ogsaa i nogen Grad Svar til det, der blev fremsat af det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes). Det ærede Medlem hæftede sig ved, at jeg havde brugt Udtrykket „eventuelle Nedsættelser“, og det vil jeg gerne bekræfte, at det er ogsaa min Tanke, at det for nogle af disse Afgifters Vedkommende vil være rigtigt at foretage Nedsættelser. For øvrigt er der jo en af de indirekte Afgifter, der var indbefattet i Valuta-loven af 20. December 1924, som ikke bortfalder nu, men først den 31. Marts 1927, nemlig Afgiften paa Luksusøl. Ogsaa